

6 Отъ запременіето Твое, Боже Іаковль, вѣдохасе на предѣлбокъ сонъ и колесницата и коньо.

7 Ты си страшенъ: и кой ли може да застане предъ Тебе, когато се разгнѣвашъ?

8 Отъ негото си направилъ да се чѣе сѣдъ: землата се уплаши и ұтаисе,

9 Когато востана въ сѣдъ Богъ, за да спасе сичките кротки на-землата. *Διάψαλμα.*

10 Воистиннъ гнѣво на-человѣка (ще пристигне) въ похвалъ Твоа: ще забздашъ слѣдственнѣя гнѣвъ.

11 Ѡбѣщайтеса, и отдайте на Господа Бога вашего: сички които сѣ около Него нека принесѣтъ дарове на страшнѣятъ:

12 Който отлага дѣхѣтъ на-кназовете, страшнѣятъ въ царовете на-землата.

ПСЯЛОМЪ ѠѢ.

(Асафъ вписѣва голѣмыте скорки, презъ които беше прешелъ, и каквото се ұтѣши, като се почѣваше за милостѣта Божіа.)

За първѣя пѣвецъ, за Іедѣоѣнъ.

Псаломъ Асафовъ.

ГЛАСО ми (Ѣ) камъ Бога, и извикахъ: гласо ми (Ѣ) камъ Бога, и даде ми слѣшанѣ.

2 Въ день скорки моея потрасихъ Господа: простѣрахъ ношѣ рѣцѣте ми, и непрестѣнѣвахъ: дѣшата ми не цѣеше да сѣ ұтѣши.

3 Сѣтихъ се за Бога, и смѣтихъ се: смыслихъ се, и малодѣшествѣва дѣхо ми. *Διάψαλμα.*

4 Удържалъ си сѣчите ми въ неспаванѣ: смѣтихъ се, и не можехъ да дѣмамъ.